

HERREMANDEN

**Johan Herman Wessel (1742-1785),
student i København, dikter.**

Egen melodi, en fantasi over en gammel barnesang.

FREDDIE LANGRIND
www.ordtoner.com

En Herremand sov engang hen;
Og saa skal alle Herremænd,
Hvor gierne de end leve ville.
Og det er ilde,
At døe, naar man endnu ei vilde.

Den Herremand, jeg synger om,
Did, Stakkel! efter Døden kom,
Hvor ingen frøs, skjønt alle vilde.
Og det er ilde,
At ikke fryse, naar man vilde.

Han traf sin Kudsk, og studsede:
Hvad! Jochum og i Helvede?
Jeg næsten det forsværge vilde.
Og det er ilde,
At see, hvad man forsværge vilde.

Hvorfor jeg kommen er herved,
Du udentvivl alt forud veed,
Saa jeg omsonst det dølge vilde.
Og der er ilde,
Bekjendte Ting at dølge ville.

Min Søn forfaldt til Hoer og Spil,
Og satte flere Penge til,
End min Formue taale vilde.
Og det er ilde,
At den ei mere taale vilde.

Af Godhed for det Skumpelskud
Jeg sued' mine Bønder ud,
Og deres Suk ei høre vilde.
Og det er ilde,
Ei Bønders Suk at høre ville.

Men du, som var saa from og god,
Og gjorde intet Kræe imod,
Hvi du er her, jeg vide vilde.
Og det er ilde
Saa nøie alt at vide ville.

Det gaaer, var Svaret, mig saa slet,
Fordi jeg hisset gjorde det,
Som I ei kunde, skjønt I vilde.
Og det er ilde,
At ikke kunne, naar man vilde.

Den Søn, som volder, I er her,
Har jeg paa Halsen skaffet jer.
Jeg Fruen intet negte vilde.
Og det er ilde,
Slet ingen Ting at negte ville.

Sligt lærer hvert utugtigt Skarn,
At ikke skaffe Næsten Barn,
Skjønt Næstens Kone gierne vilde.
Og det er ilde,
At Næstens Kone gierne vilde.